EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 25.07.1997
KOM(97) 417 slutlig

RAPPORT TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET OM TILLÄMPNINGEN AV FÖRORDNING NR 1469/95 (SVARTA LISTAN)

(framlagt av kommissionen)

RAPPORT TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET OM TILLÄMPNINGEN AV FÖRORDNING NR 1469/95 (SVARTA LISTAN)

1. Genom rådets förordning nr 1469/95 om åtgärder som skall vidtas gentemot vissa förmånstagare till transaktioner som finansieras av garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket[1] införs ett system för identifiering och meddelanden. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga förebyggande åtgärder gentemot aktörer som bedömts "uppvisa risk för opålitlighet" (skärpt kontroll, tillfällig indragning av utbetalningar, uteslutande), "svartlista" dessa aktörer och meddela detta till kommissionen, som i sin tur meddelar de övriga medlemsstaterna så att de kan kontrollera dessa aktörers verksamhet och "pålitlighet" på sina respektive territorier.

   I enlighet med artikel 7 skall kommissionen två år efter det att förordningen trätt i kraft överlämna en rapport om dess tillämpning och mot bakgrund av gjorda erfarenheter föreslå eventuella nödvändiga ändringar.

2. Förordning nr 1469/95 trädde i kraft den 6 juli 1995. Föreskrifter för dess tillämpning fastställdes genom kommissionens förordning nr 745/96 av den 24 april 1996[2]. Denna förordning trädde i kraft den 28 april 1996 och började tillämpas den 1 juli 1996. I förordningen anges bland annat identifierings- och meddelandesystemets tillämpningsområde närmare, genom att en tröskel på 100 000 ecu införs. På grund av detta har identifierings- och meddelandesystemet i praktiken endast kunnat tillämpas sedan ett år tillbaka.

3. För att systemet skulle kunna tillämpas konkret krävdes vissa praktiska åtgärder:

   - Enligt artikel 5.1 i förordning nr 745/96 skall varje medlemsstat utse en enda behörig myndighet för att utfärda och ta emot meddelandena inom systemet för identifiering och meddelanden. Den 1.8.1996 hade samtliga medlemsstater meddelat namn på den behöriga myndighet som deltar i meddelandesystemet.

   - I artikel 5.2 nämns vilka uppgifter som skall ingå i meddelandet till kommissionen. Där föreskrivs också att kommissionen skall komma överens med medlemsstaterna om ett standardformulär som de behöriga myndigheterna skall använda för meddelandena. Efter den överenskommelse med medlemsstaterna

---

[1] EGT nr L 145, 29.6.1995, s. 1.

[2] EGT nr L 102, 25.4.1996, s. 15.

som träffades på sammanträdet för "Arbetsgruppen för oegentligheter och ömsesidigt bistånd" den 26 juni 1996 antogs detta standardformulär (version A för den ursprungliga meddelandet från en medlemsstat och version B för de andra medlemsstaternas synpunkter) slutgiltigt genom kommissionens beslut den 4.12.1996[3]

- I artikel 10.2 föreskrivs att medlemsstaterna före den 1 oktober 1996 skall meddela kommissionen om de ytterligare nationella bestämmelser som har antagits. Den 30 juni 1997 hade, trots flera uttryckliga uppmaningar från kommissionens sida, endast sex medlemsstater[4] meddelat kommissionen sina ytterligare nationella bestämmelser.

- I artikel 11.4 föreskrivs att kommissionen skall offentliggöra ett meddelande om genomförandet av identifierings- och meddelandesystemet i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Detta meddelande, som bland annat innehåller en förteckning över de behöriga myndigheter i medlemsstaterna som deltar i systemet, offentliggjordes den 5 december 1996[5].

4. Den 30 juni 1997 hade endast fyra meddelanden från tre medlemsstater[6] om svartlistning av en ekonomisk aktör inkommit till kommissionen. Tre av meddelandena gällde exportbidrag inom marknaden för nötkött, det fjärde exportbidrag inom marknaden för griskött. I samtliga fall hade skärpta kontroller gjorts, i ett av fallen tillsammans med tillfällig indragning av utbetalningar. Endast en minoritet av medlemsstaterna reagerade på meddelandena och meddelade att inga åtgärder beträffande dessa aktörer behövde vidtas på deras territorium.

5. Det begränsade antalet meddelanden kan - delvis - förklaras genom att samtliga förutsättningar för att systemet verkligen skulle kunna genomföras (tillämpningsåtgärder med närmare definitioner av vissa nyckeldrag, utnämning av behöriga myndigheter och nationella åtgärder för införlivande, enighet om de formulär som skall användas) fanns tillstädes först långt efter det att grundförordningen trätt i kraft. Dessutom visade diskussioner med medlemsstaternas företrädare inom ramen för arbetsgruppen för oegentligheter och ömsesidigt bistånd på vissa svårigheter inom medlemsstaterna att ta till sig systemet. Inom en relativt nära framtid kommer dock ett helt datoriserat meddelandesystem att finnas tillgängligt (genom nätet AFIS[7]), vilket bör underlätta systemets tekniska sida.

   Icke desto mindre hade medlemsstaterna tillräckligt med tid på sig för att meddela oegentligheter och vidtagna åtgärder med tillämpning av förordning nr 1469/95.

---

3 Dok. C(96) 3593

4 Tyskland, Österrike, Finland, Italien, Förenade kungariket, Sverige.

5 EGT nr C 366, 5.12.1996, s. 11.

6 Frankrike, Nederländerna, Förenade kungariket

7 Antifraud Information System

Man bör komma ihåg att alla meddelanden skall utfärdas "så snart som möjligt" efter den *första* upptäckten, dvs. "den första skriftliga utvärderingen, även om den är intern, från en behörig administrativ eller rättslig myndighet" (artikel 1.1 i förordning nr 1469/95 och artikel 5.3 i förordning nr 745/96). Om denna första provisoriska utvärdering under det administrativa eller rättsliga förfarandet visar sig vara ogrundad, kan den dras tillbaka (artikel 1.2 i förordning nr 745/96).

Om man jämför med den information kommissionen besitter från medlemsstaternas meddelanden i enlighet med artikel 3 i förordning nr 595/91[8] för 1996 och resultaten av de undersökningar som gjorts av kommissionen (UCLAF)[9] i samarbete med medlemsstaterna borde fler aktörer ha svartlistats. Enbart för 1996, och enbart inom exportbidragsområdet (ett av de tre områden som täcks av förordning nr 1469/95), har medlemsstaterna i enlighet med artikel 3 i förordning nr 595/91 meddelat 72 oegentligheter som var och en[10] omfattar mer än tröskelbeloppet 100 000 ecu.

Kommissionen (UCLAF) kommer att tillsammans med medlemsstaterna undersöka varför inte fler fall har meddelats inom ramen för förordning nr 1469/95. Man kommer också att undersöka vilket förfarande som skall följas vad gäller fall under behandling av generalsekretariatet/UCLAF som skulle kunna uppfylla villkoren för förordning nr 1469/95.

Slutsats

Det begränsade antal meddelanden som inkommit till kommissionen räcker inte till för en fördjupad utvärdering av identifierings- och meddelandesystemet. Då initialproblemen med igångsättningen av systemet nu bör vara ur vägen, kommer kommissionen att noga kontrollera hur förordning nr 1469/95 tillämpas i medlemsstaterna, både på området för åtgärder som vidtas gentemot aktörer som bedöms vara opålitliga och vad gäller meddelanden under de kommande 12 månaderna. Därefter kommer man att lägga fram en ny rapport för Europaparlamentet och rådet, med en utvärdering av behovet av eventuella ändringar av förordningen.

---

8 EGT nr L 67, 14.3.1991, s. 11.

9 Enheten för samordning av bedrägeribekämpningen

10 I artikel 2.1 i förordning nr 745/96 avses de *sammanlagda* oegentligheter som begåtts av en och samma aktör under ett år.

ISSN 1024-4506

KOM(97) 417 slutlig

DOKUMENT

SV **01 06 09**

Katalognummer : CB-CO-97-422-SV-C

ISBN 92-78-23728-0

Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer

L-2985 Luxemburg